

РЕШЕНИЕ

№ 1014

гр. София, 18.02.2021 г.

В ИМЕТО НА НАРОДА

АДМИНИСТРАТИВЕН СЪД - СОФИЯ-ГРАД, Второ отделение 59 състав,
в публично заседание на 04.02.2021 г. в следния състав:

СЪДИЯ: Зорница Дойчинова

при участието на секретаря Светла Гечева, като разгледа дело номер **11637** по описа за **2020** година докладвано от съдията, и за да се произнесе взе предвид следното:

Производството по делото е образувано по подадена от С. К. М., с ЕГН [ЕГН] от [населено място], чрез пълномощника си адв. Ж. жалба срещу решение № 513005-108/03.11.2020 г. на директора на СДВР, МВР, с което е отказано заличаването на лични данни на жалбоподателя, обработвани в интегрирана регионална полицейска система на СДВР, във връзка със ЗМ № 1075/07.04.2010 г. по описа на 05 РУ-СДВР, наказателно производство и налагане на условно наказание по НОХД № 7147/2011 г. по описа на СРС, както и задържане от полицейски орган № 825 на 08.04.2010 в 05 РУ-СДВР.

В жалбата са изложени съображения за незаконосъобразност на оспореното решение, като счита за постановено при съществени нарушения на материалния закон. Твърди, че със заявление поискал от ответника директора на Столична дирекция на вътрешните работи за заличи личните му данни, обработвани в информационните фондове на МВР. С решение ответникът е отказал да заличи личните данни на заявителя, тъй като не е налице хипотеза за заличаване на лични данни при осъждане на лицето. Посочва, че ДП ЗМ № 1075/2010 г. по описа на 05 РУ-СДВР, е приключило с присъда по н.о.х.д. № 7147/2011 г. по описа на СРС, влязла в сила на 12.08.2014 г. За престъплението, за което е осъден жалбоподателя е настъпила реабилитация. Съгласно съдебната практика, при настъпване на реабилитацията, лицето вече не се води осъждано и осъждането не съществува в правния мир. Моли за отмяна на решението и връщане на преписката на ответника с указания за заличаване. Претендира разноски.

В съдебно заседание, проведено на 04.02.2021 г., чрез пълномощника си адв. Ж., поддържа жалбата и моли за отмяна на оспореното решение.

Ответникът - директорът на СДВР е представил административната преписка във връзка с оспореното решение. В представени писмени бележки, чрез юк П., изразява становище за неоснователност на жалбата. Посочва, че решението е издадено от компетентен орган, в кръга на предоставените му правомощия, при спазване на административните правила за това. Актът е издаден в предписаната от закона писмена форма, съдържа необходимите реквизити и съдържание. Правилно е приложен материалния закон. При извършената проверка по подадено от жалбоподателя заявление, е установено, че по отношение на същия е извършена полицейска регистрация във връзка с извършено от него престъпление от общ характер, за което той е осъден с влязла в сила присъда. Към момента на подаване на заявлението, жалбоподателят е бил реабилитиран. Настъпилата реабилитация заличава факта на осъждане, но не е предвидена като основание за заличаване на личните данни на регистрирано лице. Моли за отхвърляне на жалбата. Претендира присъждане на юрисконсултско възнаграждение.

В съдебно заседание, не се представлява.

СГП не взима становище и не се представлява в съдебно заседание.

Административен съд София-град, в настоящия съдебен състав, след като обсъди доводите на страните и прецени по реда на чл. 235, ал. 2 от ГПК, във вр. с чл. 144 от АПК приетите по делото писмени доказателства, приема за установено от фактическа страна следното:

С искане вх. № 328600-38143/31.07.2020 г. С. К. М. е поискал от директора на СДВР, към МВР да заличи криминалните регистрации и/или всички налични регистрации и данни на М. от всички регистри и бази данни на МВР, както и да бъдат заличени данните му като извършител в Централния полицейски регистър или други информационни масиви.

Във връзка с искането е направена справка в ИРПС и деловодните регистри на 05 РУ-СДВР, от която е установено, че във връзка със задържане на лицето е образувано ДП ЗМ № 1075/08.05.2010 г., пр.пр. № 21983/2010 г. по описа на СРП. От 05 РУ-СДВР е изискана и предоставена Заповед за задържане на лице, № 825/08.04.2010 г., видно от която С. К. М. е задържан за срок от 24 часа на 08.04.2010 г., в 09,00ч., на основание чл. 63, ал.1 ЗМВР, за престъпление по чл. 142, ал.2, т.2 НК – опит за отвлечане. Освободен е на същата дата в 18,20 ч. Извършен му е личен обиск, за което е издаден протокол за личен обиск на лице от 08.04.2010 г.

Установено е също, че на С. К. М. е повдигнато обвинение за престъпление от общ характер. По внесения в СРС обвинителен акт е образувано НОХД № 7147/2011 г. по описа на СРС е постановена присъда от 23.05.2012 г., с която С. К. М. е признат за виновен за това, че на 03.04.2010 г. в [населено място] се опитал да принуди В. К. да извърши нещо против волята му, като употребил за това сила – започнал да го удря, дърпа и блъска, представляващо престъпление по чл. 143, ал.1, вр. чл. 18, ал.1 НК. За това престъпление на жалбоподателя е наложено наказание лишаване от свобода за срок от една година, изгърпяването на което е отложено на основание чл. 66, ал.1 НК за срок от три години от влизане в сила на присъдата. Присъдата е потвърдена с решение № 876/12.08.2014 г., постановено по ВНОХД № 1748/2014 г. по описа на СГС и влязла в сила от същата дата.

Видно от справка за съдимост на С. К. М., рег. № 12127/24.08.2020 г., издадена от СРС, М. е осъждан за престъпление по чл. 143, ал.1 НК, като му е наложено наказание лишаване от свобода за срок от една година, изтърпяването на което е отложено на основание чл. 66, ал.1 НК за срок от три години от влизане в сила на присъдата.

В настоящия процес, жалбоподателят е представил и свидетелство за съдимост, рег. № 2804/08.01.2018 г., издадено от СРС, в което лицето е посочено като неосъждано.

Въз основа на събраните доказателства, директорът на СДВР-МВР е издал процесното решение № 513005-108/03.11.2020 г., с което е отказал заличаването на лични данни на С. К. М., обработвани в Интегрирана регионална полицейска система на СДВР, във връзка със

ЗМ 1075/07.04.2010 г. на 05 РУ-СДВР

наказателно производство за налагане на условно наказание по съдебно НОХД № 7147/2011 г. на СРС и

задържане от полицейски орган № 825/08.04.2010 г. в 05 РУ-СДВР;

В мотивите на решението е посочено, че настъпилата реабилитация не е предвидена като основание за заличаване на данни на лице.

Решението е съобщено на жалбоподателя, чрез неговия пълномощник, на 13.11.2020 г.

Жалбата е подадена на 20.11.2020 г.

При така установените факти, настоящия съдебен състав на АССГ, като извърши цялостна проверка за законосъобразността на оспорения индивидуален административен акт на всички основания по чл. 146 от АПК, по реда на чл. 168, ал. 1 от АПК, достигна до следните правни изводи:

Предмет на оспорване е решение № 513005-108/03.11.2020 г. на директорът на СДВР-МВР, с което е отказано заличаването на личните данни на жалбоподателя, обработвани в Интегрирана регионална полицейска система на СДВР, във връзка със ЗМ 1075/07.04.2010 г. на 05 РУ-СДВР, задържане от полицейски орган № 825/08.04.2010 г. в 05 РУ-СДВР и наказателно производство за налагане на условно наказание по съдебно НОХД № 7147/2011 г. на СРС.

Жалбата е подадена от лице, имащо правен интерес от оспорване на акта, тъй като именно той е подал заявлението за заличаване на лични данни и е в срока за обжалване на индивидуалните административни актове, за което са представени надлежни доказателства. Жалбата е насочена срещу годен за оспорване административен акт. Поради това, като допустима, следва да бъде разгледана по същество.

Разгледана по същество, жалбата е неоснователна.

По съответствие с процесуалния закон.

Оспореният акт е издаден от компетентният орган, в кръга на неговите правомощия, съгласно чл. 29 ЗМВР, съгласно която разпоредба администраторът на лични данни, обработвани в информационните масиви на МВР е министъра на вътрешните работи. Той, съгласно цитираната разпоредба може да делегира тези свои правомощия по обработка и съответно заличаване на личните данни, на упълномощено длъжностно лице. На съда е служебно известна Заповед № 8121з-1111/ 08. 10. 2019 г., с която министърът на вътрешните работи е оправомощил директора и зам.-директорите на СДВР да разглеждат и да се произнасят по постъпили искания за упражняване на

права по чл. 12-22 от Регламент /ЕС/ 2016/ 679 и по чл. 53 – 56 от ЗЗЛД и да изпълняват задълженията си по чл. 34 от Регламент /ЕС/ 2016/ 679 и по чл. 68 от ЗЗЛД. В случая оспореното решение е издадено от директора на СДВР, при надлежно оправомощаване от администратора на личните данни, поради което не е основание за отмяна на решението на това основание.

Административният акт е издаден в изискуемата писмена форма и е обективиран като решение съгласно специфичното правило, установено в чл. 12, ал. 1, вр. чл. 11, т. 5 от Инструкция № 81213-1122/12.09.2015 г. за реда за обработка на лични данни в МВР. Решението съдържа всички изискуеми реквизити, предвидени в чл. 59, ал. 2 АПК, включително фактическите и правни основания за постановения отказ за заличаване на лични данни. Не се доказва наличие на порок във формата на акта, представляващ самостоятелно основание за неговата отмяна по смисъла на чл. 146, т. 2, вр. чл. 59, ал. 2, т. 4 АПК. Решението е издадено при липсата на допуснати нарушения на административнопроизводствените правила, които да бъдат квалифицирани като съществени по смисъла на чл. 146, т. 3 АПК и да обуславят отмяната му. Настоящият съдебен състав поддържа становището, че нарушението на административнопроизводствените правила е съществено само тогава, когато е повлияло или е могло да повлияе върху крайното решение по същество на административния орган.

Производството е инициирано от жалбоподателя, който с редовно подадено заявление /искане/ е поискал заличаването на криминалните регистрации и/или всички налични регистрации и данни на М. от всички регистри и бази данни на МВР, както и да бъдат заличени данните му като извършител в Централния полицейски регистър или други информационни масиви. Искането е разгледано, като са изискани доказателства от органите на МВР във връзка с регистрациите на жалбоподателя. След което с мотивирано решение е отказано заличаването, тъй като се установява, че лицето е било осъждано за престъпление от общ характер. В този смисъл, ответникът не е допуснал нарушение на правилата.

Предвид изложеното, настоящият състав приема, че при постановяване на решението не са допуснати съществени процесуални нарушения, водещи до неговата отмяна.

По съответствие с материалния закон.

Обработването на лични данни от органите на МВР е допустимо във връзка с изпълнение на дейностите им и се осъществява при условията и по реда на ЗМВР и ЗЗЛД. По-специално чл. 26, ал. 1, т. 3 ЗМВР регламентира, че при обработване на лични данни, свързани с дейностите по защита на националната сигурност, противодействие на престъпността, опазване на обществения ред и провеждане на наказателното производство, органите на МВР съхраняват данните в срокове, определени от администратора на личните данни. Въз основа на тази разпоредба е издадена Инструкция № 81213-748/20.10.2014 г. за определяне на срокове за съхранение на лични данни, обработвани в Министерството на вътрешните работи във връзка с провеждане на наказателно производство по реда на Наказателно-процесуалния кодекс и на проверки за наличие на данни за престъпления от общ характер. Съгласно чл. 2, ал. 1 от инструкцията, в МВР се изграждат информационни фондове, в които се обработват лични данни на лица във връзка с провеждане на наказателно производство по реда на НПК и на проверки за наличие на данни за престъпления от общ характер. Разпоредбата на чл. 3 от подзаконовия

нормативен акт, регламентира изчерпателно хипотезите, при които личните данни по чл. 2 се заличават. Това са следните хипотези: постановен отказ от образуване на наказателно производство в случаите на чл. 24, ал. 1, т. 1 и 8а НПК; не е образувано наказателно производство в случаите на чл. 24, ал. 5 НПК; наказателното производство е прекратено: на основание чл. 24, ал. 1, т. 1 НПК поради това, че деянието не е извършено или не съставлява престъпление и са изтекли сроковете по чл. 243, ал. 10, изр. 2 НПК; на основание чл. 243, ал. 1, т. 2 НПК поради това, че обвинението не е доказано и са изтекли сроковете по чл. 243, ал. 10, изр. 2 НПК; на основание чл. 24, ал. 5 НПК; на основание чл. 250, ал. 1, т. 2 НПК; на основание чл. 24, ал. 1, т. 8а НПК поради това, че деянието съставлява административно нарушение, за което е приключило административнонаказателно производство. влязла в сила оправдателна присъда; изтекъл давностен срок по чл. 81, ал. 3 във връзка с чл. 80 от НК при: постановен отказ от образуване на наказателно производство на основание чл. 24, ал. 1 НПК с изключение на случаите на чл. 24, ал. 1, т. 1 и 8а НПК; прекратяване на наказателното производство на основание чл. 24, ал. 1 НПК с изключение на случаите на чл. 24, ал. 1, т. 1 и 8а НПК; наложена е глоба по административен ред на основание чл. 218б НК и е изтекла една година от датата на извършване на деянието; освобождаване от наказателна отговорност с налагане на административно наказание (чл. 78а НК); лицето е починало - във всички останали случаи.

При всички случаи обаче, за да бъдат обработвани лични данни за едно лице, то трябва да почиват на конкретни факти, не следва данните да се обработват произволно и без определена цел. Целите за съхранението и обработката на личните данни са посочени в разпоредбата на чл. 2, ал.2 от Инструкция № 8121з-748/20.10.2014 г., а именно целта на обработката и съхранението на личните данни по ал. 1 е защита на националната сигурност, противодействие на престъпността, разкриване на престъпления и опазване на обществения. Данните се заличават ако не съществува причина за тяхното запазване. За да се прецени дали са налице основания за заличаване на данните, следва да се съблюдават предпоставките на чл. 3 от Инструкция № 8121з-748/20.10.2014 г., както и дали информацията се обработва съобразно предвидените законови цели. Т.е. следва да са налице две кумулативни предпоставки.

От събраните по делото и административната преписка документи безспорно се установява, че в информационните фондове на МВР се обработват лични данни на жалбоподателя като извършител по ЗМ 1075/07.04.2010 г. на 05 РУ-СДВР, във връзка с който е задържан от полицейски орган № 825/08.04.2010 г. в 05 РУ-СДВР, в следствие на което е образувано наказателно производство по повдигнато му обвинение и същият е осъден, като му е наложено наказание от една година лишаване от свобода, изпълнението на което е условно отложено съдебно НОХД № 7147/2011 г. на СРС. В конкретния случай, в решението е посочено, че М. е с настъпила реабилитация, тъй като присъдата е влязла в сила на 12.08.2014 г. Към настоящия момент, в свидетелството за съдимост на жалбоподателя е отразено, че той не е осъждан, тъй като е настъпила реабилитация. Т.е., личните данни на жалбоподателя се обработват във връзка с полицейска регистрация на лицето, във връзка с извършено от него престъпление от общ характер.

От изложеното по-горе се установява, че хипотезата, в която се обработват личните данни на жалбоподателя, не попада в нито една от предвидените в чл. 3 от

Инструкцията хипотези, при които могат да бъдат заличени личните данни. В този смисъл личните данни на жалбоподателя се обработват законосъобразно, за целите на предотвратяването, разследването, разкриването или наказателното преследване на престъпления. В случая, разследването е проведено и приключило, при което е изпратено на съд с мнение за осъждане, проведено и съдебно производство, приключило с влязла в сила присъда, поради което не може да се говори за хипотезите на изтекли давностните срокове за провеждане на разследването. Предвид, че както ДП, така и съдебното производство са приключили, не може да се говори и за основание за прекратяване на наказателно производство, или пък за основание за налагане на административно наказание. Наказателното производство е приключило със съдебен акт, но не оправдателен такъв, а осъдителен, с влязла в сила присъда. Не е прекратено наказателното преследване, поради някоя от предвидените в закона причини, поради което необходимостта от обработване на личните данни на жалбоподателя не е отпаднала.

Жалбоподателят претендира заличаване на основание настъпила реабилитация. Това основание обаче не е предвидено никъде в изброените хипотези. Реабилитация по право или така наречената абсолютна реабилитация по смисъла на чл. 88а от НК, вр. чл. 68, ал. 6 от ЗМВР не е основание за снемане на полицейската регистрация, респективно за спиране обработването и съхранението на лични данни. Реабилитацията заличава осъждането и отменя за в бъдеще последиците, които законите свързват със самото осъждане, освен ако в някое отношение със закон или указ е установено противното. Като реабилитацията на жалбоподателя е настъпила по право, предвид разпоредбата на чл. 86, т.2 НК, тъй като лицето е осъдено на лишаване от свобода за срок от една година, изтърпяването на което наказание е отложено условно за срок от три години, в който период няма данни да е извършило друго престъпление, наказуемо с лишаване от свобода или с по-тежко наказание. Това обаче не означава заличаване на личните данни на жалбоподателя, обработвани в информационните масиви на МВР. И това е така, тъй като както се посочи реабилитацията не е предвидена като основание за заличаване на личните му данни. В своята практика /в този см. р. № 491/16.01.2017 г. по адм. дело № 11524/2016 г. по описа на ВАС, р. № 13606/13.12.2016 г. по адм. д. № 10389/2015 г., v отд. на ВАС и др./, Върховният административен съд приема, че целта на реабилитацията като институт на наказателното право и целта на полицейската регистрация /при извършването на която се използват и лични данни на лицето/ като правен институт на административното право са различни, поради което настъпването на реабилитация не е основание за снемане от полицейска регистрация. Съхраняването и обработването на личните данни на лицето, се извършва като последица от самото деяние деянието, за което са снети личните данни. Реабилитацията пък е последица от наличие на осъждане и настъпване на определени предпоставки.

Обработването е започнало по ЗМ 1075/07.04.2010 г. на 05 РУ-СДВР, в следствие на който жалбоподателят е задържане от полицейски орган, със заповед за задържане № 825/08.04.2010 г. в 05 РУ-СДВР, което е достатъчно, за да се обработят личните данни на лицето. А в последствие след извършване на процесуално следствени действия и предаване на лицето на съд, е настъпило и осъждането му.

Предотвратяването и разкриването на престъпление, защита на националната сигурност и обществения ред, са възприети от законодателят като ценности, чиято защита обуславя правомерност на обработването на личните данни на лицата,

извършили престъпления, установени с влязла в сила присъда и след реабилитирането им. По изложените съображения може да се обоснове извод, че не е налице прекомерност на накърняването на личната сфера на лицата, чийто лични данни се обработват в информационни фондове на МВР, като законодателят е съобразил баланса на обществените и личните интереси при установяване на тази законова регламентация и не е предвидил реабилитацията като основание за заличаването на личните данни. Следва да се има предвид, че и в други правни сфери на регулация последиците от осъждането с влязла в сила присъда е възможно да бъдат отчитани, независимо, че е настъпила реабилитация по реда на НК. Например за заемането на определени държавни служби законодателят е поставил изискване за заемане на длъжността кандидатът да не е осъждан за умишлено престъпление от общ характер, независимо от реабилитацията (чл. 155, ал. 1, т. 2 от ЗМВР и др. закони). Информация за всички лица, осъдени от български съдилища, лица, освободени от наказателна отговорност от български съдилища и са им наложени административни наказания по чл. 78а от НК и български граждани, осъдени от чуждестранни съдилища с влязъл в сила съдебен акт по наказателни дела, приет за изпълнение по реда на чл. 453 - 470 от НПК се съхранява и в Бюрата за съдимост при всеки районен съд и Централно бюро за съдимост при Министерството на правосъдието. Чл. 24 от Наредбата № 8 от 26.02.2008 г. за функциите и организацията на дейността на бюрата за съдимост регламентира начина на унищожаване на бюлетините за съдимост, но не и личните данни, които се съдържат в тях. Реабилитацията също не е възприета като основание за заличаване на личните данни, обработвани за нуждите на бюрата за съдимост.

Подобна правна уредба се установява и на ниво общностно право - по аргумент от чл. 3, ал. 2, предл. 1 от действащата към датата на издаване на оспорената заповед Директива 95/46/ЕО за защита на физическите лица при обработването на лични данни и за свободното движение на тези данни, според който извън приложното поле на директивата е обработването на лични данни при извършване на дейности, извън приложното поле на правото на Общността, например дейностите, предвидени в дял V и дял VI от Договора за Европейския съюз, и във всички случаи при дейности по обработването на данни, отнасящи се до обществената сигурност, отбраната, държавната сигурност (включително икономическото благосъстояние на държавата, когато процесът на обработка е свързани с държавната сигурност) и при дейности на държавата в областта на наказателното право.

С Регламент (ЕС) 2016/679 на Европейския парламент и на Съвета от 27 април 2016 година относно защитата на физическите лица във връзка с обработването на лични данни и относно свободното движение на такива данни и за отмяна на Директива 95/46/ЕО (Общ регламент относно защитата на данните) са въведени нови правила относно защитата на физическите лица във връзка с обработването на личните им данни, но също е предвидено, че те не се прилагат при обработване от компетентните органи за целите на предотвратяването, разследването, разкриването или наказателното преследване на престъпления или изпълнението на наложените наказания, включително предпазването от и предотвратяването на заплахи за обществената сигурност - чл. 2, ал. 2, б. г от цитирания регламент. По изложените съображения настоящият съдебен състав приема, че реабилитацията не представлява основание за заличаване на личните данни от масивите на МВР. Предвид гореизложеното съдът намира за неоснователно възражението на оспорващия за нарушение на чл. 8, § 1 от Европейската конвенция за защита правата на човека.

С оспореният акт не е нарушен и Регламент (ЕС) 2016/679 на Европейския парламент и на Съвета от 27.04.2016 г., относно защитата на физическите лица във връзка с обработването на лични данни и относно свободното движение на такива данни и за отмяна на Директива 95/46/ЕО. С Регламента са въведени нови правила относно защитата на физическите лица във връзка с обработването на личните им данни, но е предвидено, че тези правила не се прилагат при обработването от компетентните органи за целите на предотвратяването, разследването, разкриването или наказателното преследване на престъпления или изпълнението на наложените наказания, включително за предотвратяване и предпазване от заплахи за обществената сигурност - чл. 2, ал. 2, б. "г" от Регламента. Поради това и администраторът не е длъжен в този случай да доказва необходимостта от обработването им. В този смисъл е Р. № 16691 от 09.12.2019 г. по адм. д. № 2825/2019 г. по описа на ВАС -V отд., Р. № 13098 от 04.10.2019 г. на ВАС по адм. д. № 6706/2019 г., V отд. и др.

Следва също да се има предвид, че хипотезите, при които се заличават личните данни, обработвани в информационните масиви на МВР, са лимитативно изброени и административният орган действа в условията на обвързана компетентност и е задължен да се съобразява с установените с чл. 3 от Инструкция № 8121з-748/2014 г. материално-правни предпоставки. Целта на обработката и съхранението на личните данни в информационните фондове на МВР е защита на националната сигурност, противодействие на престъпността, разкриване на престъпления и опазване на обществения ред. С оглед на това разпоредбата на чл. 3 от Инструкция № 8121з-748/2014 г. е специална, като това обуславя, както приоритета на тази разпоредба пред общите разпоредби, регламентиращи обработката на лични данни, така и невъзможността да бъде извършено заличаване на лични данни, обработвани в информационните фондове на МВР, на основания, различни от сочените в цитираната норма.

В този смисъл, като е приложил правилно закона, директорът на СДВР е издал законосъобразно решение, с което е отказал заличаването на личните данни на С. мунев, обработвани в информационните фондове на МВР.

АССГ, II отделение, 59-ти състав намира, че решение № 513005-108/03.11.2020 г. на директора на СДВР-МВР, с което е отказано заличаването на личните данни на жалбоподателя, обработвани в информационните фондове на МВР е правилно и законосъобразно и като такова следва да бъде оставено в сила, а жалбата отхвърлена.

По разноските:

На жалбоподателя не се дължат разноски.

Предвид изхода на спора, на ответника следва да се присъдят разноски за юрисконсултско възнаграждение. При определяне на размера му, съдът взе предвид разпоредбата на чл. 78, ал. 8 от ГПК, във връзка с чл. 143, ал. 4 и чл. 144 от АПК, вр. чл. 37, ал. 1 от Закона за правната помощ и чл. 24 от Наредбата за заплащане на правната помощ, като счете, че следва да се присъди възнаграждение в размер на 100 лв.

Така мотивиран и на основание чл.172, ал.2 и чл. 173, ал.2 АПК, съдът

Р Е Ш И:

ОТХВЪРЛЯ жалбата на С. К. М., с ЕГН [ЕГН] от [населено място] срещу № 513005-108/03.11.2020 г. на директора на СДВР-МВР, с което е отказано заличаването на личните данни на жалбоподателя, обработвани в интегрирана регионална полицейска система на СДВР, във връзка със ЗМ № 1075/07.04.2010 г. по описа на 05 РУ-СДВР, наказателно производство и налагане на условно наказание по НОХД № 7147/2011 г. по описа на СРС, както и задържане от полицейски орган № 825 на 08.04.2010 в 05 РУ-СДВР.

ОСЪЖДА С. К. М., с ЕГН [ЕГН] от [населено място] **ДА ЗАПЛАТИ** на Столична дирекция на вътрешните работи сумата от 100,00 лв. за юрисконсултско възнаграждение.

РЕШЕНИЕТО подлежи на обжалване, с касационна жалба, пред Върховния административен съд, в 14-дневен срок от съобщаването му.

Препис от решението да се изпрати на страните по спора.

СЪДИЯ: